

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 4. Joannis obitus. Henricus III. Rex Angliæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul. XIII.
A.C. 1216.

Hon. I. ep.
545. ap.
Rain. 1217.
n. 17.

dum alius eligeretur Imperator. Henrico autem defuncto erat soror Jolanda, uxor Petri Curtenacensis, Comitis Antistiodorensis, qui ex ea filiam susceperat, Jolandam de nomine Matris dictam, & Regi Hungariæ Andreae in matrimonium datam. Quare Optimatibus Latinis in Græcia existentibus consilium erat, ut vel generum vel socerum ad Imperium eveherent, generum nempe Principem vicinum & potentiorum, socerum vero tanquam propiorum Regni hæredem. Ergo coronam primo offerunt Regi Hungariæ, qui ea rejecta, professionem suam in Ferram sanctam, ad quam suscipiendam voto obligabatur, accelerare statuit, petita a Summo Pontifice licentia. Inde Legati Constantinopolitani usque in Franciam pervenerunt, & Comes Antistiodorensis, electione suo consensu firmata, omnia itineri necessaria paravit, cum Comitissa conjuge sua Romam aditurus, & coronam Imperii accepturus. Erat Petrus Philippi Augusti Regis patrueles, genitus ex quinto Ludovici crassii Regis filio, qui uxorem Dynastiæ Curtenacensis hæredem duxerat.

§. IV.

Joannis obitus. Henricus III. Rex Angliæ.

I. ep. ap.
Rain. c. 30.
ep. 24.

Honorius Papa in Pontificatus sui exordio

ordio ad res Angliæ quoque animum ad-
 vertit, & priusquam Perusia discederet,
 datis literis Galonum Legatum suum
 iussit, ut cœperat, Joannem Regem tue-
 ri, & promittere, ipsi S. Sedis tutelam
 nunquam defuturam. Scripsit etiam
 Archiepiscopo Cantuariensi, ejus Suf-
 fraganeis Episcopis & Baronibus Angliæ,
 ad pacem exhortans. Sed en, paucis
 post diebus, cum Rex Joannes, amnem
 trajiciens, impedimenta & ærarium mi-
 litare amisisset, cladem impatientissime
 tulit, atque nocte sequente mala Persi-
 ca & siceram recentem stomacho im-
 modice ingerens febre ardente correptus
 est. Ubi supremum vitæ tempus sibi
 imminere sensit, Henricum filium suum
 natu majorem in Regno sibi Successorem
 designavit, tumque, datis ad Honorium
 Papam literis, filium suum Regnumque,
 tanquam S. Petri Patrimonium, ejus com-
 misit præsidio. Hæc Epistola die deci-
 ma quarta Octobris data est; Joannes
 vero Rex, diebus exinde quatuordecim
 elapsis, excessit e vita, postquam annos
 octodecim & menses quinque regnasset.
 Vigesima septima ejusdem mensis, in
 Vigilia Sanctorum Simonis & Judæ Glo-
 cestriam, præsentem Legato Galono, con-
 venerunt Petrus Episcopus Wintonien-
 sis, Jocelinus Bathoniensis, & Silvester
 Wigorniensis, Comites tres, quibuscum
 F f 4 erat

Sæcul. XIII.
 A. C. 1216.

Math. Par.
 1216.

Sæcul. XIII. erat Guilielmus Mareſchallus Comes
A. C. 1216. Pembroc, complures Abbates & Prio-
 res, ac frequentiffimus populus, Hen-
 ricum III. Joannis Regis filium primo-
 genitum, puerum novennem, Regem
 Angliæ proclamaturi. Altera die ſole-
 mni pompa ad Eccleſiam Conventualem
 deductus, Legato, iisdemque Episcopis
 & Optimatibus præſentibus, Henricus
 ad ea, quæ Reges conſecrandi promit-
 tere ſolent, jurejurando ſe obſtrinxit, ac
 præterea homagium Regni Angliæ & Hi-
 berniæ Summo Pontifici præſtitit, adje-
 cto promiſſo, ſe argenti marcas mille,
 de quibus convenerat, perſoluturum eſ-
 ſe. Tum Rex ungitur & coronatur vi-
 geſima octava Octobris anno milleſimo
 ducentefimo decimo ſexto. Ceterum
 educationi Regis pueri præfectus eſt
 Guilielmus Comes Pembrocenſis Regni
 Mareſchallus, qui, abjecta omni mora,
 ad omnes Proceres dedit Episto-
 las, quibus offenſos ad obſequium Regi ſuo ex-
 hibendum reduceret. Qui vero hucus-
 que Regi Joanni fidem ſervaverant, mul-
 to ardentius Henrico favebant, cui pa-
 rentis ſui crimina nocere non debebant.
 Præterea in ea fidelitate confirmaban-
 tur, quod omnibus diebus Dominicis
 Ludovicum Franciæ Principem ejuſque
 Fautores ex Cathedra Eccleſiaſtica ex-
 communicari audirent. Exinde res hu-
 jus

ius Principis in Anglia labefactari cœperunt. Sæcul. XIII.
A.C. 1216.

Honorius Papa, accepto de morte Regis Joannis nuncio, solerter conjecit, facile fore, ut inde sors beatior filiis ejus obtingeret, & illi, qui Patri adversabantur, sublata odii materia ad officium redirent. Ita enim de hac re mentem suam explicat in Epistola ad Galonum Legatum, die quinta Decembris data, in qua hortatur, ut strenue mandatum sibi injunctum prosequatur, & promittit, se Censuras, quas in hac causa adhibiturus esset, sua auctoritate confirmaturum. Jubet etiam denunciare, juramentum, quo se Barones Angliæ Ludovico Principi devinxissent, nullius esse roboris. In eundem sensum Papa Episcopis Wintoniensi, Wigorniensi & Oxoniensi, Archiepiscopo Dubliniensi, & Optimatibus Regi Henrico faventibus, imprimis Mareschallo scripsit. Epistolam etiam dedit ad Archiepiscopum Burdegalensem & Proceres Principi subiectos, ultra mare positos. Contra ad obsequium Henrici illos revocare conabatur, qui adhuc repugnabant, his potissimum usus argumentis; illæsa conscientia Regem adolescentem rejici non posse, Regis enim Joannis morte omnem seditionis causam fuisse remotam, Lege divina cautum esse, ne filius iniquitatem patris

*I. epist. 32.
ap. Rain.
n. 34.*

I. ep. 44.

ep. 32.

Ezech. 18. 20

F f 5 patris

VIII.
omes
Prio-
Hen-
rimo-
egem
sole-
ralem
copis
ricus
omit-
cit, ac
& Hi-
adje-
mille,
n es-
ur vi-
esimo
erum
s est
Regni
ora,
qui-
o ex-
acus-
mul-
pa-
bant.
ban-
nicis
sque
ex-
hu-
jus

Sæcul. XIII.
A.C. 1216.

patris portare cogatur, ac profecto etiam propriae famæ consulturos esse, si reconciliarentur Regi, quem ætas innocentem satis probaret, nec aliam viam superesse, qua proditoris infamem notam a se amolirentur. Hæ literæ effectu non cauerunt. Quin etiam non nulli ex Francorum Optimatibus a Ludovici Principis obsequio recesserunt, & Comes Riciacensis petitam a Summo Pontifice absolutionem a Censura excommunicationis obtinuit.

Inter hæc Honorius Papa sollicitus, ne Regem Franciæ acriter offensum haberet, ob præsidium juveni Regi Angliæ præstitum, Abbatibus Cisterciensi & Clavallensi, quorum apud Regem Philippum & Ludovicum filium magnam esse auctoritatem noverat, scripsit in hunc modum: *Regem adite nostro nomine, & humi prostrati inter viriles gemitus & lacrymas per Jesu Christi sanguinem, propriam etiam suam gloriam, ac Sacræ Sedis reverentiam, orate Principibus juvenibus offensam, si quam in eum pater commisit, dimittat, filium suum ad propria redire, ac occupata de regno Angliæ pupillis restituere jubent, sicque & seipsum & nos expediat a necessitate, in quam nos filius ejus conjecit. Ad Ludovicum quoque Principem accedite, ipsum modo simili obsecra-*

Honorii Papæ Epistola.

te, in nomine illius, qui dominatur ex-
celsus in Regno hominum, & cui volue-
rit dat illud, a persecutione pupillorum

desistat, se ipsum vincat, & si quam ti-
met inde ignominiam, dolorem suum Deo
& Sacrae Sedi condonet. Sed & ei-
dem nibilominus significate; quod nisi
se precibus & monitis vestris flecti pa-
tiatur, cum bis pupillis deesse nulla ra-
tione possimus, contra eum caelum &
terram invocaturi simus, & in ipsum
manus nostras aggravaturi, quantum po-
tuerimus, & quantum Deus nobis ad-
spiraverit. Hæc Epistola die sexta De-
cembris anno millesimo ducentesimo
decimo sexto data est.

Præterea Papa datis literis hortatus
est Regem adolescentem Henricum, ut
tueretur Berengariam Navarræ, Richar-
di Regis Avunculi sui viduam, quæ in
Territorium Cenomanense, ut verisimi-
le est, in ditiones, ibi pro dote sibi assi-
gnatas, se receperat. Illa, datis ad Ho-
norum Papam literis, conquesta fuerat,
quod quidam in ditionibus suis Clerici,
vestitu & tonsura Clericali dimissis, ma-
trimonium publice inirent, tumque
commerciis & negotiis sæcularibus toti
immergi tonsura se iterum insignirent,
ut, objecta Ordinis Clericalis specie, Re-
ginam juribus & vectigalibus suis defrau-
darent. Alii, tonsura non deleta, acce-
pta

Sæcul. XIII.

A.C. 1216.

Dan. 4. 29.

Rain. 1218.

n. 60.

c. ex parte 9.
de Cler.
conjug.

Hon. lib. 2.

ep. 1012. ap.

Rain. ibid.

Sæcul. XIII.
A. C. 1216.

pta tamen uxore, sæcularium more vivebant. Ipse Episcopus, Decanus, Archidiaconus, & Capitulum Cenomane hujusmodi Clericis, læsa Regine jurisdictione, favebant. Ergo Papa Regine licentiam dedit, qua suo in eos jure uteretur, atque eadem ab iis obsequia ac a ceteris civibus uxores habentibus exigeret. Illud quoque concessit, ut eodem modo & rigore omnes plecteretur, qui se Clericos dicerent, si sine habitu & tonsura in recenti delicto caperentur.

c. 27.
de privil.

§. V.

Ordo Fratrum Prædicatorum approbatur.

Ford. M.S. vit. per Theod. lib. 1. c. ult. ap. Sur. 4. Aug. Honorius Papa, Pontificatum auspiciatus, solemniter rito Ordinem Fratrum Prædicatorum approbavit. Concilio Lateranensi soluto, S. Dominicus, ad Socios suos reversus, retulit, sibi a Summo Pontifice Innocentio fuisse imperatum, ut cum ipsis Regulam antea approbatam, quam sequerentur, sibi deligeret. Ergo unanimi consensu Regulam S. Augustini recipiunt, quibusdam Constitutionibus arctioris Disciplinæ adjunctis. Ut vero in officio Prædicationis, quod præcipue implendum sibi proponebant, nullum superesset impedimentum, edicere statuerunt.

Sup. Lib. LXXVII. §. 52.